

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

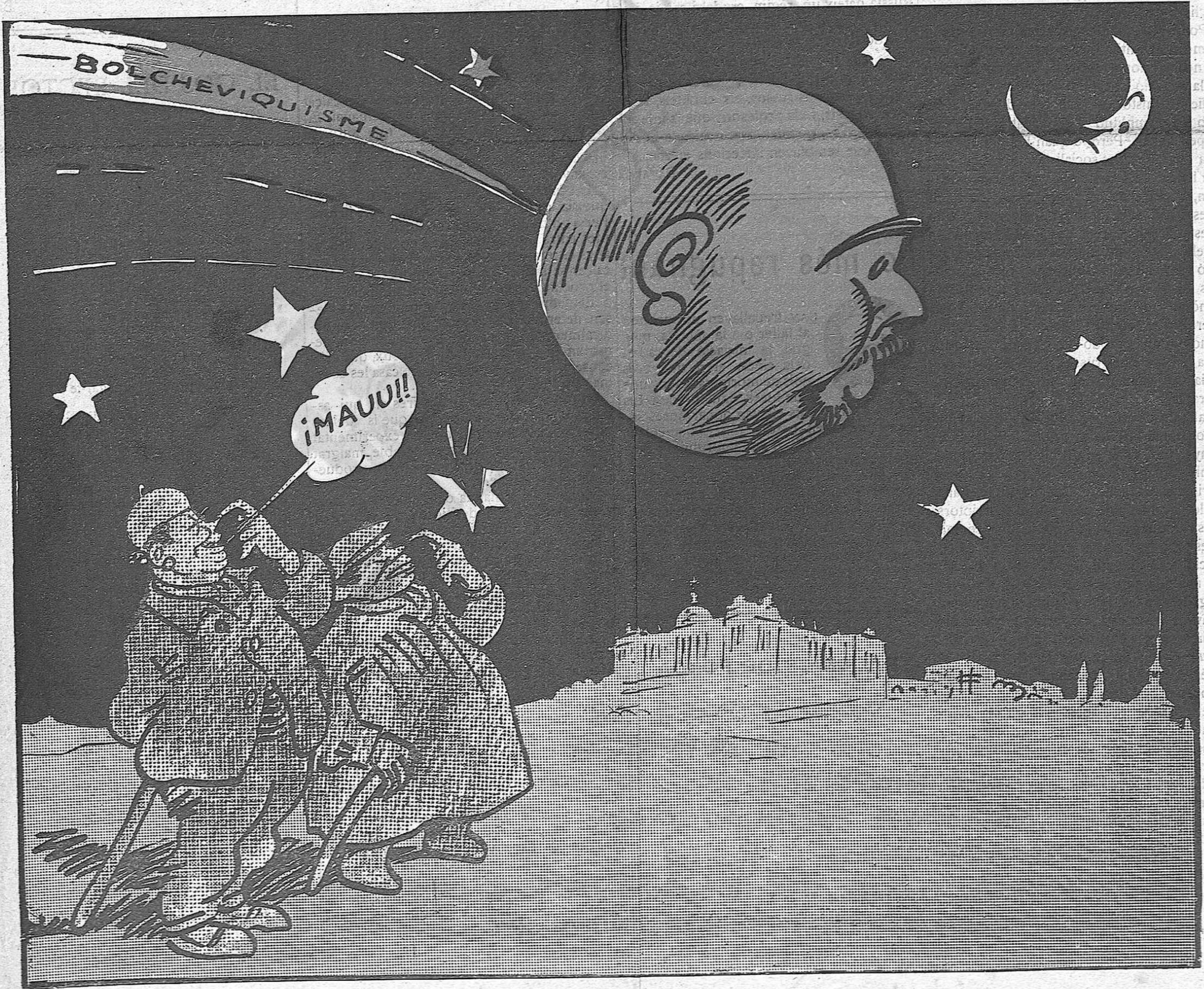
DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MÍG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÈFONO A 4115.—BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

La conferència de don Angel Ossorio, a Madrid

—No'n facis cas, company. Es un bólit conservador que passarà sense deixar rastre.

La lògica conservadora

Davant l'actual trasbals del món, en presència de les tendències extremistes, la gent conservadora pren una actitud alarmant; alarmant per a ella mateixa. Aquesta gent diu: «Veieu el que passa a Rússia? Doncs aquest és el resultat de les teories de transformació social. Queda demostrat que el millor és seguir amb el vell règim.»

Ai de la societat present, ai dels conservadors i dels burgesos, si aquesta teoria prevalgués! Per aquest camí s'aniria a l'extremisme infal·liblement.

Es pot condemnar el bolxevisme, i nosaltres mateixos el condemnem, al menys en alguns dels seus aspectes característics. Però no es pot defensar la continuació del règim vell. Entre l'extremisme, i el conservadurisme, hi ha el reformisme social. Si només hi hagués opció als dos termes extrems, el del bolxevisme i el del conservadurisme, molts que no són bolxevistes es decantarien pel primer.

«El bolxevisme és un horror, ergo ja estan bé les coses tal com estan ara.» Tal és la lògica conservadora. És una lògica més subversiva que la de Marx, Bakunin i Lenin.

El fet consumat

Els governs aliats acaben de donar una lliçó als nostres antibolxevics: a outrance. Realistes, massa realistes, quan s'han trobat amb una república dels soviets victoriosa, de tots els seus enemics interiors i exteriors, quan convençuts de que cap coacció era possible, ni la de la guerra civil ni la de la guerra internacional, han dialogat amb el Robespierre moscovita, declarant la situació sovieta fet consumat. És a dir, han reconegut oficiosament la seva bel·ligerància.

Política materialista, però aquest oportunisme mercantil, no ho han sabut adoptar els nostres homes lliberals que persisteixen en la negació absoluta del fet rus, com fet d'eficàcia històrica. L'home d'Estat actua amb més amplitud i elasticitat que l'home de pensament. Perquè quan Lenin digué la seva frase, «el blat socialista té el mateix gust que l'altre», els estadistes occidentals assentiren, i pel blat rus transgiren. Però els altres no. El blat ideal del socialisme rus no ha estat acceptat com de bondat idèntica a la dels altres blats humanitaristes. La revolució rusa, no té la solidaritat dels admiradors de la revolució rusa. El comunisme econòmic, no ha captat les voluntats dels lliberals que accepten el comunisme polític. En nom d'una pseudo-democràcia s'hi oposen a les doctrines russes, i què és la democràcia, teòricament, sinó un comunisme de sobirania?

Calia un oportunisme idealista davant del fet consumat i no ha vingut, al menys a Catalunya, altra volta en disminució espiritual, en inferioritat de comprensió i de curiositat espirituals, davant de l'Espanya castellana, visible a Madrid. Els nostres escriptors, abans d'esquerra, han format el quadre contra les teories i els procediments de la revolució rusa. Si avui la Marsellesa hagués estat nascuda en un Strasburg rus, l'haurien renegada, per les seves estrofes sanguinàries.

Davant meu està el darrer llibre sobre Rússia arribat a Barcelona. És *La Legislació Comunista*, publicada per En Raoul Labry. No és, certament, un extremista, sinó un demòcrata. I bé, prologant el recull de lleis bolxevics, diu En Labry, allò que hauriem volgut llegir en els nostres escriptors, l'esperança de que de les runes dels soviets sorgirà «una Rússia tota impregnada d'ell», és a dir, de les seves essències justicières. Passaran les utopies d'un sistema imposat per uns teòrics; cauran les institucions sostingudes per la violència; s'enfonsaran les credulitats en una vida, simple i benaurada, més restarà l'ànima nova que inicia la nova època de la participació del proletariat en el poder econòmic com intervenia en el polític.

Labry ho diu: «La legislació bolxevic en la seva forma sistemàtica s'enfonsarà, però seguirà actuant pel seu esperit, pel ressò que d'ella persistirà en la consciència rusa». I concretament afegeix: «Se podran restringir les atribucions dels comitès obrers, però ja no's podran suprimir».

França, la gran dolorosa, se defensa contra les febres socials energicament. Ja estem cansats d'aixecar l'antorxa de la Llibertat, cremant-nos les mans—ens deia una cordial amiga. I no obstant França té els seus doctrinaires, els seus apòstols, els seus batallons de la tercera Internacional. Té, ademés, aquests homes com En Raoul Labry, plens de seny polític, que llencen *La legislació comunista*, en mig dels que creuen que Rússia pateix un règim crudel i caòtic, i els que se pensen que en ella ha sorgit el paradís social. Aquests homes no els tenim nosaltres, ans al contrari, ens criden: «No volem ésser conilletos d'Indies!», sense veure que són els altres, els russos, els conilletos, i que sense aquests, i els professors que s'injecten les bacteries, no serien preservats els homes de les que semblaven infeccions eternes.

PARADOX

Lo més repugnant

Quan treballaven normalment al taller o a la fàbrica, magrat la iniciació degradant dels cines, eren uns bons nois de morigerades costums i de idees equilibrades. Les vagues i els locauts els van donar hores de treball que varen perdre miserablement en infectes music-halls o en embrutidors cafès de camareres i papallones.

La vida entre *maquereaux* i *lloros* va encanallar-los fent-los-hi agafar l'afició a la pinxeria. Una literatura estúpida i barroera, va capgirar-los el cervell. Aquestes dugues causes varen produir els naturals efectes: aquella jovenalla inexperta va sentir l'horror al treball i proclamà l'odi a tot, mentre ella

RACCIONS DE FONDA

—Hi ha gana?
—Més que menjar.

no pogués fruir amplemment el dret a la vida... crapulosa.

Varen dir-los que tot era de tots i aquest convenciment va fer-los perdre l'escrúpol a l'apropiació de lo dels altres. Varen assegurar-los que l'us de la browning no era un crim sinó una tàctica i aquella quitxalla, per a demostrar que eren homes, acceptaren la pistola com argument de força en la seva actuació. La vida viciosa té exigències i reberen diners de qui en oferia. Preparada de aquesta manera aquella joventut inconscient, constituïa un instrument dòcil que podia manejar-se fàcilment per un element qual-sevol d'aquests que en la vida i en les lluites socials, actuen sempre a l'ombra.

Iniciada la degradació en els cines, completada en els cafès concerts i perdut ja tota mena de sentit moral, vé la inevitable desgràcia. Se'ls insinua a cau d'orella la comissió d'un crim que es disfrega d'acció directa; s'esperona el seu amor propi de valents; se'ls ofereixen uns diners que els ha d'assegurar el carinyo de la *Drapets*, se'ls assegura la impunitat i se'ls porta al lloc on han de disparar contra una gent que no coneixen i per quins no tenen motiu de sentir odi de cap mena.

Si en aquell acte un reste d'honradesa els remou la consciència, ofeguen el seu crit recordant que tenen al seu damunt la mirada severa dels seus inductors.

I se produeix el fet amb tot el seu cru selvatgisme, aixecant un clam d'indignació. L'opinió veu la pedra que ha fet el dany, però no la mà que l'ha tirada. Lo més repugnant de tot no és el quadre d'horror de les ganivetades, els trets i la sang, lo indignant és la silueta, que es dibuixa en l'ombra, dels miserables que han armat uns braços que encara conserven la pell rosada dels infants.

JEPH DE JESPU

CEDEM, EN TOT CAS, LO QUE'NS SOBRI

En nom dels productors de calçat de les Balears, ha demanat En Lerroix al govern que autoritzi l'exportació d'unes partides d'aquest article, inaccessible, per a la immensa majoria dels espanyols.

Un parell de sabates, per modest i senzill que sia, costa a hores d'ara un ull de la cara. Per a un nombre infinit de ciutadans, incloent i tot entre aquests els que's consideraven sis anys enrera persones acomodades, suposa el calçar-se un problema tant o més difícil que el procurar-se vestit, menjar o allotjament.

Els fabricants balears, damunt els que penen determinades restriccions, que són, naturalment, un obstacle a la seva cobdícia, demanen ara, per boca d'En Lerroix, que se'ls consenti seguir enviant fora de casa les seves manufactures.

Fa pocs dies, eren els oliaires els qui assetjaven al ministre per a que'ls deixés exportar. Exportar oli, que ha experimentat en poc temps una alça considerable, malgrat ésser Espanya el país, per essència, productor d'aquest article.

Seguí a la demanda dels oliaires, la dels posseïdors d'arròs, desitjosos de vendre a l'estranger una quantitat considerable de tonelades del seu producte.

Lo que's diu de les sabates, de l'oli, de l'arròs, pot aplicar-se a una infinitat de mercaderies, qual carestia cal cercar, precisament, en les vendes excessives realitzades a l'estranger.

Creiem arribada l'hora de que's posi terme a aquests abusos, font principalíssima del malestar que en les famílies s'observa.

Cal averiguar tot seguit lo que aquí a casa es produeix i lo que per a les pròpies atencions necessitem, a l'objecte de no cedir als demés altra cosa que allò que realment ens sobri.

Res a un axioma vulgar que *Espanya és dels espanyols*. Els nostres comerciants, els acaparadors, intermediaris i traficants de tota mena—únics a qui l'exportació aprofita—semblen empenyats en modificar la dita, provant que és Espanya per a uns milers de senyors, promptes a posposar tot interès general i a jugar amb la tranquil·litat pública, amb tal de fer-se amb unes fortunes, de les que potser no arribin a gaudir-se, si tant i tant estiren la corda.

EL PERILL

—Estigui bo, i guardi's bé la petaca... que corren molts lladregots.

Ni els sabaters balears, ni els oliaires, ni els de l'arròs, ni els de la roba, ni els dels forratges, tenen motiu per a comportar-se com ho fan.

La raó alegada pels fabricant de sabates, és la de que la classe que pretenen exportar no té entre nosaltres aplicació.

Ens sabem la tornada de memòria. Que posin les sabates a la venda, i veurem si el públic les rebutja.

Fins en el cas de que la cosa sigués realment com diuen, podria replicar-se als sabaters balears i als que invocant idèntics raonaments, demanen un dia i altre per a exportar, que abans que les necessitats de l'estranger, cal satisfere les atencions nacionals.

—Que farien, per lo tant, santament esmerçant el temps i el material en construir sabates de la mena de les corrents, a casa nostra.

Boi

EL GOS DEL RECTOR

El rector de Gratarucs que's deia mossèn Pau Llanas tenia un gos que tothom el veia més viu que els altres. En Pere, qu'era un fadrí molt viu també, una vegada digué al rector:—Mossèn Pau el seu gos és una alhaja; encara com no'l fa apèndre de parlar.

—On vols que vaja?
—Miri; jo sé a Barcelona una Acadèmia molt maca que ensenyen a enraonar als gossos en nostra parla.
—Que ho dius de serio això Pere?
—Així em caiguin les calces.
—Doncs, si te'n vols cuidar t'hi jo'm comprometo a pagar-te tots els gastos.

—Ja està dit!
A l'endemà En Pere anava cap a ciutat amb el gos i allí un piset va cercar-se per viure amb comoditat pagant-lo mossèn Pau Llanas.
En quant al gos, als pocs dies ja se'l va treure de casa venent-lo a quatre gitanos per deu monedes de plata.

Al cap de quatre o cinc mesos de viure a les seves *anchas* a costa de mossèn Pau, aquest va rebre una carta d'En Pere, fent-li assaber que aquell gos seu ja parlava i que al poble arribarien tots dos, l'endemà, a les quatre.

Mossèn Pau els va anà a rebre més com que En Pere arribava tot sol, així es va explicar:
—Mossèn Pau, deu perdonar-me, però, quan erem prop del riu, el gos, amb paraules clares, m'ha preguntat:—Sabeu Pere, si el rector segueix encare dormint amb la majordona?
—Això ha preguntat?

—Exacte!
—I tu què has fet?
—Jo, al moment l'he agafat per una cama i l'he tirat baix al riu per poca vergonya i barra.
—Molt bé, Pere, has fet molt bé; té, vint drets més... i calla.

I. STARAMSA

La censura periodística

El senyor Durán i Ventosa s'ha possessionat, aquests dies, de la senaduria.

Per a debutar a l'Alta Cambra, ha escollit l'ex capítol del grup regionalista consistint en dos temes que afecten directament a la premsa gran i petita. Dos assumptes simpàtics als periodistes, que no podem menys que mostrar-nos reconeguts al senyor Durán.

En el discurs seu de presentació, flagella el senyor Durán i Ventosa el règim d'excepció a que els periodistes barcelonins viuen sotmesos de temps hà. Exposà, a l'ensem, no ja els perjudicis quantiosos que la mida imposada a la premsa ocasiona a les empreses, sinó la situació humiliant i de inferioritat en que's col·loca a quants practiquem a Barcelona la professió del periodisme.

A continuació, s'ocupà el senyor Durán de la forma com és aplicada la llei del descans dominical, sempre en lo que fa referència als diaris, doncs dit queda que sigui la intervenció senatorial del senyor Durán una intervenció essencialment periodística.

Aquesta part del parlament del nou senador, la que atany al descans dominical, afecta a una minoria reduïdíssima de la premsa local. Al *Diario de Barcelona*, que venia, d'anys i panys, publicant una edició els dilluns a la tarda.

Ara de poc, al punt en que la llei anava a ésser posada en vigor, ha sorgit una edició de *La Publicidad*, que per editar-se a mig dia acredita uns drets indiscutiblement imaginaris, si es té en compte l'existència breuíssima d'aquest nou brot de la inconstant, mudança, *Publicidad*.

Com, deiem, afecta aquest extrem de la intervenció del senyor Durán a un sol diari barceloní, que segurament procurarà salvar els seus interessos, cas de que, contràriament a lo afermat pel President del Consell en la seva resposta al senador regionalista, es posposi a la conveniència d'uns quants, la de la totalitat dels interessats en el plet del descans dominical.

Anem a lo de la censura, que abasta a la premsa en general.

Temem que la queixa exposada pel senyor Durán i Ventosa resulti, al cap d'avall, *aigua calenta*. No pas per manca de voluntat en l'orador, del qui tampoc podem fiar-nos gran cosa, conegut el criteri excessivament elàstic i acomodatiu de la comunitat política a què pertany.

Dubtem de l'eficàcia de la gestió realitzada pel senyor Durán, vista l'arma esgrimida per a abatere el flagell greuissim, que, digui's lo que's vulgui, acaba, més que depressa, amb la vitalitat i la difusió de les publicacions periòdiques barcelonines, que són les de Catalunya, al cap i a la fi.

Millor que les interpelacions, les protestes i els passos més o menys amistosos de que uns i altres poguem valdre'ns, seria cosa d'assajar algun medi directe i, si es vol, expeditiu. El cas que de les invocacions al dret i de la justícia de les demandes de la premsa

barcelonina vé fent el govern, es veu massa. Pensar que sense deixar sentir el pes de la nostra influència pot resoldre's un assumpte que tan íntimament ens toca, és d'una candidesa semblant a la beneiteria.

En virtut de les anteriors observacions, i vist el resultat fins avui obtingut dels treballs practicats per a aixecar la censura, creiem seria cosa de retirar del govern civil els periodistes encarregats de la informació en l'expressat centre oficial, posem per cas.

Impossibilitat de donar al públic lo que d'origen particular arriba a coneixement del periodista, baldament es tracti d'una nova certa i comprovada, no és de llei donar forma i expandir les referències oficials, que són bo-i sempre reclams impúdics, sense ombra de fonament.

Veuriem lo que seria d'aquesta o l'altra autoritat, sense l'apoi que, en forma de constant auto-bombo, li presten seguidament els diaris.

Implicaria la iniciativa, un altre avantatge.

El d'acabar, encara que sigués accidentalment, amb la vergonya que suposa el supeditar la premsa a les conveniències del governador de torn, que no sabem per quina regla de tres ha de disposar de tots els diaris, per a difundir ço que als fins seus, o als del seu partit, convé.

Una mida com aquesta, o per l'estil, ens semblaria a nosaltres més encertada que lo fet fins ara, si de debò volem acabar amb l'absurda i il·lògica censura que ens denigra.

BACH DE RODA

Cavil·lacions

Potsé els lectors se'n riuran, però, o jo visc somniant, o sembla que estan passant coses molt rares.

Posin el seu magi en joc, usin la pedra de toc, veuen vostès res en lloc que tingui solta?

Des de el perfecte indigent al magnat omnipotent, qui es el que no està actualment tocat de l'ala?

La decència, l'equitat, la fè, la virtut, l'Estat, els partits, la llibertat... tot ha fet «queibra».

Mireu la Rússia com viu, oi la França el que diu, guaitau l'Itàlia quin niu d'incongruències!...

I si el món fa lo que fa i el millò es bo per llensà, calculeu com anirà la pobra Espanya!

Jo ho confesso ingenuament, amb tot i que diàriament ho estic palpant i veient, em costa creure-ho.

I és que, tant hem ja baixat, que, amb nosaltres comparat, Sant Boi és un agregat d'eminentes sabis.

La gent no pensa en res més que en guanyar forces diners, per malgastar-se'ls després en bars i cines.

La senzillesa?... El treball?... La llima?... El ribot?... El mall?... Càl... La *juerga*, el vici, el ball... això, això és viure!

Es clar, què ha de succeir? Que organitzat tot així, amb tant riure i tant llui, ningú té un centim.

I aquest parla d'emigrà, i aquell es vol sindicà i l'altre diu que's farà bolxeviquista.

Per qualsevol mal-entès hi ha dugues vagues o tres, que al fi no resolen res i causen víctimes.

La premsa, com de costum, en compte de donar llum, no fa més que omplir de fum el panorama.

Fum que, a mida que s'extén, va augmentant el descontent, dibuixant continuament noves incògnites.

Però... ben considerat, qui em fa a mí estar capficat en coses que, en realitat, no m'interessen?

No em va di ahir l'estanqué que avui té *saca*?... Doncs bé; siguem homes... i al carrè!... Vaig a fer cua!

C. GUMA

DELS CLAUSTRES SOLITARIS

LA FALSA PIETAT

ESTINGIREU els convents per les seves amples reixes, que fan semblar-los presons. Una soletat espantosa els envolta. Ningú riu, ningú canta. En lloc d'alenar en ells una bufada de vida els invadeix sinistrament un aspecte de mort. Es el silenci absolut presidint el misticisme.

Des de [sos claustres sembla que l'activitat del món que treballa està lluny, molt lluny, com si l'actuació dels que s'organitzen i es desenrotllen tenint en compte noves formes tingüés que passar forçosament desapercibuda. Quina diferència entre un convent i una fàbrica, per exemple! En aquell la remor monòtona dels que van dient una i deu i cent i milers d'oracions. En aquesta el soroll insistent d'una màquina que's moia. Aquí, activitat. Allí homes o dones amb el mateix hàbit, que porten en ses mans un Sant Crist o penjat del seu coll un escapulari. En la fàbrica l'honorat obrer, amb la seva brusa blava, símbol proletari, portant en les seves mans una llima o un martell o un altre instrument. Els frares o monges preguen per la salut de les ànimes a fi de que vagin més depressa al cel. Els obrers laboren per la producció de matèries que serveixen per l'existència material. Els primers ho supediten tot a la Rel·ligió. Els segons abarquen totes les manifestacions de la vida material i d'elles es serveixen per a nodrir a l'humanitat amb els seus indispensables suministres. Compareu la missió.

Es ben entrada la nit. Per una ampla reixa penetren els raigs de la lluna, banyant el rostre pàlid d'una *novícia*. Belles són ses faccions, més reflexa sa mirada un pregó pesar, un agut sofriment. En les seves mans tremoloses sosté un retrat, que ella esguarda amb absolut fervor i que besa de tant en tant. Es el d'un jove amant que havia tingut i que, després de fingides promeses d'amor, va casar-se amb una altra. Mes, malgrat això, pensa constantment en ell i l'estima amb tota l'ànima.

Ha estat al convent, no obeint al impuls de la vocació, sinó com a resultat d'un desengany, desengany d'amor que les constants oracions no curen. Oh, misteriós contrast dels humans destins!

De *novícies* d'aquesta mena se'n omplenen els claustres. I així no és d'estranyar que en cada reça hi hagi un sospir i en cada oració un desengany. Vaga missió la de rendir culte a les coses divines quan no s'ha pogut treure profit de les humanes!

I no són sols els casos del convent. Exemples immensos hi han de falsa pietat. Es d'aquesta

LA COSTUM

—I doncs, que no treballem?
—Ca, home!... Mentre em quedin subsistències, no em fa falta el treball.

manera com el catolicisme no viu amb l'apoi de col·laboradors solícits i fervorosos.

Que mal catòlic el que pregona el bé comú i no procura altra cosa que omplénar la seva buixaca! I el que defensa la caritat i deixa morir de fam al veí! I el que es converteix en malfactor amb l'esperança de que tot li será perdonat en el confessorari! I el que practica les funcions eclesiàstiques solsament perquè se'l tingui per bo, siguent-li així més fàcil, al ampar de la Rel·ligió, maniobrar amplament! I el que tenint (?) com a sagrat atribut el donar a cada hù el seu, aprofita la venda dels seus articles per a no donar al pròxim el pès i la mida estipulats!

De tot això i molt més hi ha a la vinya del Senyor. Doncs si el catolicisme ha d'alimentarse de catòlics d'aquesta mena, excuso dir el camí que pot pendre. Tals són els seus homes; tals han d'ésser les teories que sustentin. De mal arbre no pot sortir jamai bon fruit. Dament de basa sorrosa no pot aixecar-se un edifici fort.

Si Déu pogués tornar a la terra, bonica garrotada s'emportarien molts dels que's diuen propagadors de la seva doctrina. Com els mercaders del temple, serien ells foragitats de la comunitat que deshonren i envileixen, posant en els seus llavis paraules que no creuen i realitzant accions solsament en apariència, que al arribar a lo pregó de la consciència es tradueixen per un desig de viure amb l'engany i el fingiment.

A tot això s'exten la pietat dels claustres solitaris que, com a punt de partida, hem fet servir d'epígraf an aquest article.

Que prenguin vela els que siguin confreres i que esperin torn, perquè va a ésser llarg l'entéro si han de jutjar pel nombre dels que's poden donar per aludits.

FERMI PALAU CASELLÀS

NOUVEAUX RICHES

—Quin temps fa, maridet meu?
—Per què ho preguntes?
—Perquè sortiria a comprar-me un altre barret.
—Ah!... Molt horrorós el fa...

DIJOUS QUE VÉ SORTIRA

DE LA CAMPANA DE GRÀCIA

PER A AQUEST ANY 1920

PREU 60 CENTIMS

Comèdia, comèdia i més comèdia

DOLEN les sirenes de les fàbriques i amatents els obrers hi acudeixen. Les màquines funcionen brunzents; la tasca és començada, tothom treballa...

De prompte circulen rumors insistents de que s'ha intentat paralytzar-ho tot, i així és, en efecte.

Queda la ciutat abandonada per complet: ni tramvies, ni autos, ni cotxes, ni carros; tot el trànsit rodat sospèn els seus serveis.

Grups d'obers omplen els carrers de les barriades properes a les fàbriques.

Es concentren tropes, es demanen quintes, a cada punt se celebren reunions d'autoritats, per fi es proclama l'estat de guerra; en els llocs estratègics s'hi posen peces d'artilleria, es prenen militarment vies i places senceres; s'apaguen els llums, quedant la ciutat completament a les fosques; es publiquen bàndols, no surten diaris, com és de suposar, se sospenen els espectacles; els establiments de queviures i les escales ajusten les portes, mateix que si tothom hagués tingut un mort a la família...

I així acaba el primer episodi de la «tràgica» situació per què en aquells instants s'atravessa.

Arriba el segon dia.

Tot segueix com l'anterior. Més aviat més que menys; a les sales de ball, en substitució del cartell anunciador, hi ha una bandera amb la creu roja, uns quants desenfeinats van amunt i avall amb el braç embenat i una escopeta a l'espatlla com si talment fos permès anar de caça en plena capital; uns pims, pams, poms, produïts pel motor d'una moto militar, causen gran alarma, les portes ajustades s'acaben de tancar, els desenfeinats han fugit amb escopetes i tot. Renaix la tranquil·litat de l'incident ocorregut. Es diu que el govern ha caigut, fent el propi el governador, a manca d'altra mercaderia s'omplen els barcos de presos; els gossos circulen pel carrer amb tota llibertat amb motiu de la suspensió del carretó, quietud arreu, una quietud esglaiadora, una mena de quietud que fa por de veres an aquells qui per etzar se troben a la ciutat per primera volta.

Han passat dies.

DIVENDRES

—Avui no's deu poguer menjar carn, veritat, pare Llobet?

—No, senyora. Però si en mengés, faci com jo: posi's ulleres negres i així no la veurà.

Sense saber com ni per què tot s'obra, es torna a treballar de nou; aquell se vanagloria d'haver-ho arreglat ell, l'altre diu el contrari, i així fins a que un temps després, en el Parlament, es tiren els plats pel cap, els recullen i dels trossos en fan un sol on tots hi mengen a una...

La qüestió és que en aquell instant el núvol negrós i temible s'ha anat esvaïnt, esvaïnt; han udolat de nou les sirenes de les fàbriques, han acudit altre volta els obrers a la feina, han funcionat les màquines brunzents com abans, i s'ha concedit l'amnistia a tot una col·lecció de presos que ho han estat perquè no havien fet res, que és precisament el delictes més castigat d'aquest país on tot és comèdia, comèdia i més comèdia

TINET

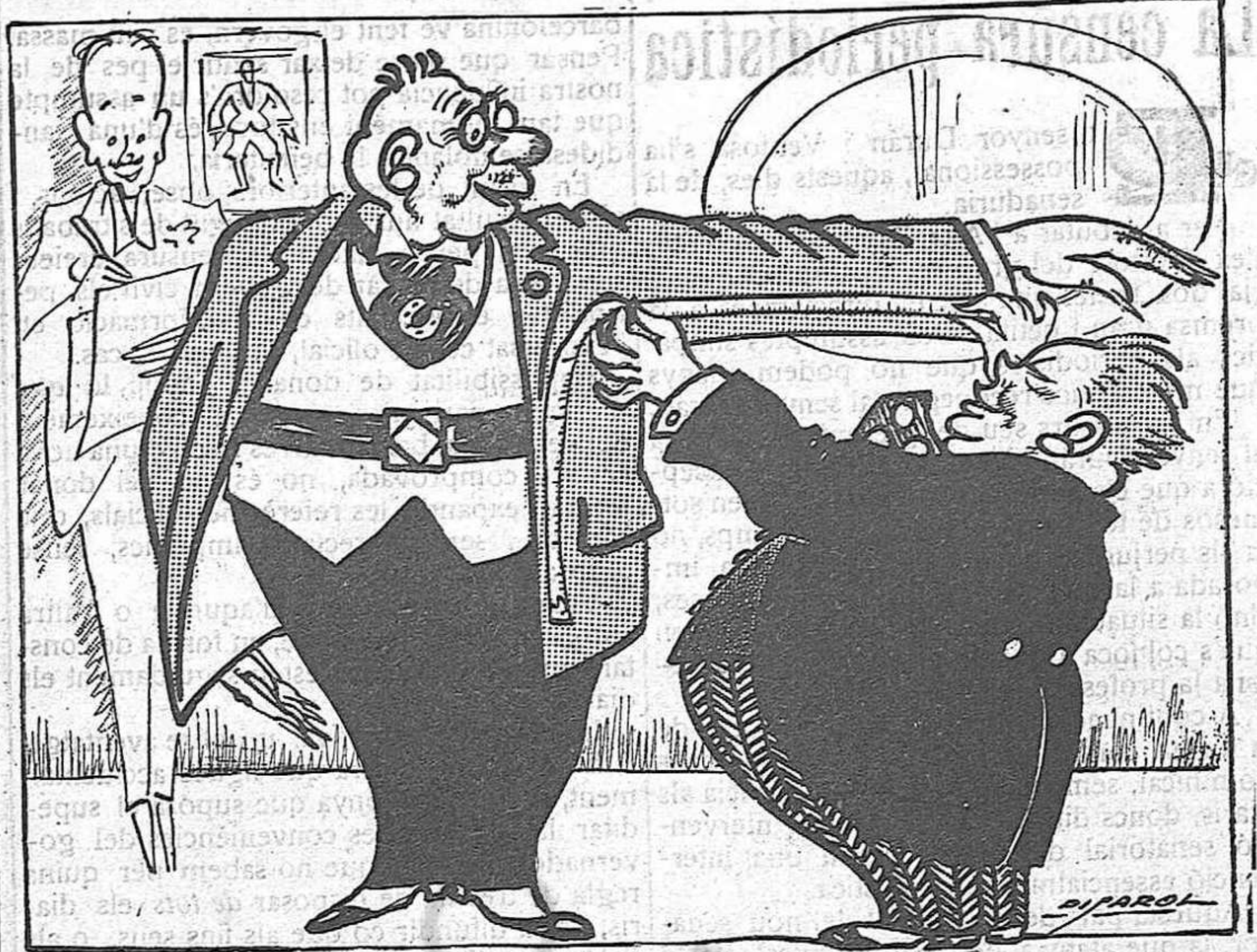

Quasi tota una sessió del Congrés fou dedicada, l'altre dia, al assumpte vergonyós dels jocs prohibits.

I és clar, ja ho diu la dita: «Tots els jocs porten raons».

La sessió acabà com el Rosari de l'Aurora. I moltes fames se'n van anar per terra.

Se comprèn. Com que «qui remena oli, els dits se'n unta» i això del set i mig i el monte són coses tan olioses...

EL REGIDOR NOU A CA'L SASTRE

—Faci'm les butxaques fondes, i tot ben gran, perquè penso engreixar-me molt.

CLERGUE D'ALTURA

— Què espera aquí, mossèn Ramon?
— Espero que'm pugin el sòu.

Un conservador sindicalista.
Què va semblar-lo la conferència de l'Osorio i Gallardo al «Teatro del Centro» de Madrid?

D'ell i de ningú més que d'ell són aqueixos fragments que transcribim, i que donen la mida de l'evolució saludable que s'està formant en alguns esperits

«El sindicalismo no ha nacido para otra cosa que para limitar los abusos del poder, de modo que la teoría científica del Sindicato es la protesta más firme contra el abuso del poder. Por esto los sindicalistas no deben destruir lo que es, precisamente, la base de su existencia, convirtiéndose ellos en tiranos.
Pero no hay que confundir el Sindicato con lo que no es más que una perversión del Sindicato. Contra los Sindicatos perturbadores debemos estar dispuestos a todo, pero contra todos los Sindicatos, porque aquí todo el mundo ha levantado su tienda sindicalista, y no es justo perseguir a los humildes mientras se hace la vista gorda con los modernos.»

«El hombre ha conquistado la libertad civil, ha conquistado la libertad política y está al alcance de la libertad económica. Y ésta la logrará, porque no está a la orden del día la estabilidad y el quietismo»

De manera, señores, que la sociedad que nosotros conocemos desaparecerá y desaparecerá a nuestros propios ojos.

Será torpe oponernos a su desaparición, ya que está decretada. Lo único que debe interesarnos es saber cuáles serán los elementos de la sociedad futura.

Por no haberse enterado de la realidad, la aristocracia fué borrada por la burguesía. Sepa ahora la burguesía actual que si deserta de sus deberes será borrada por el proletariado.

Eh?... Beu-te aquest ou, amigo Lerroux, que tu eis el que t'estàs quedant endarrera.

Els carques de l'Acadèmia Calasancia han celebrat una conferència, el tema de la qual era una cosa així:

«Fracaso del ideal pacifista, con motivo de la guerra».

Troben que hi manca una cosa.

Hauria de dir: «del ideal pacifista y de la Religión».

Perquè mirin que les gestions del Sant Pare valgueren tant com un pegat a un banc.

S'ha constituït a Barcelona una nova entitat de joves nacionalistes.

Se titula «Grup Sant Jordi».

Com indica el nom, seran gents disposades a la brega.

Sant Jordi, i amunt!

Aquests sí que mataran l'aranya.

En Francisquet Cambó ha anat a Alemanya.

Objecte del seu viatge?

Ell diu que és per a estudiar la qüestió monetària relacionada amb la producció.

No ho creguin.

Nosaltres estem en el secret.

Ha anat a adquirir un canó de 42 — un d'aquells famosos canons que arribaven a París.

Volia una peça llamativa per a emplaçar-la Montjuïc, com a primer anunci de la pròxima Exposició; i s'ha empecat aqueix truco, digne d'En Pepe Chil.

Don Lacandro és l'home de la sort.

Després de la derrota — que ell i ningú més que ell mateix se va buscar — després de la derrota de les darreres eleccions, les Joventuts radicals, aquells ex-jòvenes bárbaros envien al capdill ensorrat la seva adhesió, en un telegrama que acaba dient:

«... la reciente derrota no la consideramos sino como uno de los accidentes de la política.»

Sí, sí!... Ja els en diràn de misses!

Que's repeteixin gaire aqueixos accidents.

Demà a l'Hospital, i demà passat al Canyet.

Actualment els butlletins clericals anuncien dues canongies vacants, una a Sevilla i una altra a Tortosa.

La de Sevilla se la podria quedar En Lerroux.

I la de Tortosa...

La de Tortosa va per En Domingo, que és l'amo del districte.

Veïem amb la natural satisfacció que la joventut Republicana Radical del Districte VI ha acordat la fundació d'una Biblioteca Pública.

Ara falta que sàpiguen triar els llibres que han de destinar-se a aqueixa biblioteca.

I després falta que els radicals del districte els vulguin llegir.

Tira tant el cigaló!...

El nostre Sancho que, com deuen saber, se'n va anar a Madrid, ha telegrafiat dient que ha sopat amb el President del Consell i el ministre de la Governació.

Amb tots dos a la vegada? O primer amb l'un i després amb l'altre?..

Ah!... perquè, si així fós, hauria sopat dos cops, i an això no hi ha dret!...

Imprempta LA CAMPAÑA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8

Dijous que vé, sortirà, l'ALMANAC de La Campana de Gràcia per a aquest any 1920